

γίνει οι προσπάθειές τον; Και πώς θα περνούσαν αυτοί το χειμώνα τους.
 'Αλλά' ή άνησυχία τους δεν σταμάτησε ως έδώ. Κάθε μέρα άκου-
 γαν προβοδάλισμους στους έξοχικούς δρόμους και ζήτησαν τρομαγμέ-
 να μέρος για να τραπέζουν.

Στόν κάμπο έβλεπαν ξαλωμένα πτώματα, πλημμυρισμένα στο
 αίμα. 'Αλλά δεν καταλάβαιναν τίποτε.

Δέν ήξεραν πώς πολεμούσαν δυο λαοί και πώς ο ίσχυρός καταδίω-
 κει τον αδύνατο, καίγοντας τή σπιτία του, ερημιώνοντας τή χώρα του
 και σκοπιώντας παντού τή δυστυχία.

'Εξάφνα, ένα βράδυ, εκεί που ήσαν κοιμισμένα μέσ' στο δάσος,
 έφτασε ένας καλογιάγγος κι' είπε στους άλλους με χαρά :

— Χαρήτε, φίλοι μου! Πρώ άίλιον πέρασα από τήν παλιά μας
 κατοικία. 'Εχουν αναμμένη φωτιά και τραγουδούν. Άδωχο ήμεροί-
 ων Χριστουγεννα και θά μάς δεχτούν με προθυμία. Πάμε...

Μιά κραυγή χαράς αποδόχηζε το μνημόνιο του κι' όλοι μαζί οι
 καλογιάννη ξεκίνησαν για το φιλόξενο σπίτι.

'Όταν όμως έφτασαν έξω άπ' το παράθυρο, διάσπασαν να το χτυ-
 πήσουν άμέσως, γιατί ή φωνή που αχρονόσαν από μέσα, τους φάνη-
 καν άγνωστες και ξένες. Τέλος όμως χτύπησαν.

Στόν πρώτο τους χτύπο τή τραγουδία έπαυαν και τή ποικιλία ειδών
 μερικούς ανθρώπους με παράξενες στολές που πετάχτηκαν διάφορα
 άπ' τίς θέσεις τους κι' άποταξαν τα τοιχεία τους.

Τότε ένας νέος με χρυσά ή στέρια στόν όμο του, προχώρη-
 σε με προφύλαξη κι' άνοιξε το τζάκι. 'Αμέσως όλη ή οικογένε-
 νια τών καλογιάννων μπήκε μέσα στο σπίτι τυφελίζοντας.

Τότε όμως οι στρατιωτικοί που είχαν καταλάβει το σπίτι
 — γιατί αυτό συνέβαινε — μόλις είδαν τους άποροδοχικούς αυ-
 τούς έπιστρέψτε, γέλασαν δυνα-
 τα κι' ειρωνικά, για το φόβο που είχαν δοκιμάσει, νοιζώντας
 πως ήσαν οι έχθροί τους.

Σέ λίγο μάλιστα ένας άπ' αυ-
 τούς σήκωσε γελώντας το πι-
 στόλι του, σημάδεψε και προ-
 βόλησε. 'Ενας καλογιάννος έ-
 πεσε ματωμένος και οι σύντρο-
 φοί του ώρησαν τρομαγμένοι
 για να φύγουν άπ' το παράθυ-
 ρο, που στο μεταξύ είχε κλει-
 στεί.

Τά δυστυχισμένα παιδιά χτυ-
 πούσαν τα τζάκια δυνατά κι' ή
 μικροδία τους χαρδιά πήγαν να οσάση από το φόβο.

Μά ένω οι στρατιωτικοί ώρησαν πίσω τους για να τή πιάσουν,
 Έξαφνα δέκα τοροβολισμοί άνηχσαν άπ' Έξω με μιά.

Τότε οι μισοί από τους στρατιωτικούς έπεσαν κάτω νεκροί κι' οι
 άλλοι μισοί που γλετώσανε, φύγανε γρήγορα άπ' τήν πίσω πόρτα του
 σπιτιού.

Σέ λίγο μπήκαν μέσα άλλοι στρατιωτικοί με διαφορετικές στολές
 και μαζί μ' αυτούς ήταν κι' ο νεοκρίτης του σπιτιού, ο φίλος κι' ο
 προστάτης τών πουλιών.

Μόλις είδε τους καλογιάννους, τους γνώρισε κι' έβγαλε μια κραυ-
 γή χαράς.

— Καλώς ώφισατε! τους φώναξε. Χαίρω πολύ που σάς ξαναβρί-
 σκω στο σπίτι μου... 'Ελατε, ξέρετε, κι' έγω... Οι έχθροί που εί-
 χαν καταλάβει τήν πόλι μας, με είχαν κάνει να έγκυαλειρω το σπίτι
 μου. 'Ας είνε όμως εύλογημένος ο Θεός που εύδόκησε να νικήσουμε
 και να γιορτάσουμε έλευθέρη τή γέννησή του...

Καλώς όμως έκνιτταζε τά πτώματα τών έχθρών, είδε και το μικρό
 ματωμαμένο πουλί.

— 'Α, τους ανάνδρους! φώναξε. Μου σκότωσαν έναν καλογιάννο...

— Αυτό όμως δεν τους βγήκε σε καλό, αρθόσθε ένας
 σύντροφός του. Αν δέν έπληθιαζαν στο παράθυρο για να πιάσουν
 τα πουλιά, δέν θα τους βάζαμε στο σημάδι ειςεί που
 παρρησιάζαμε άπ'έξω. Καλά να τήν λάθουν λοιπόν...

Οι καλογιάννοι στο μεταξύ, άκούγοντας φιλικές φωνές
 μέσα στο σπίτι, είχαν ξαναγοίσει κι' είχαν λύσει τή συνθησιμένη τους
 όση.

'Από καιρό σε καιρό κνιτταζαν το
 εκρό άδερφό τους και το φιλικρό
 κνιτιομά τους φωνάζοντας σάν να
 πη :

— Κοιήσου, φίλε μας... Κοιή-
 σου ήσυχα... Πέθανες, αλλά έδω-
 κήθηκες καλάς το θάνατό σου... Κά
 δεν μπορούσε να γίνη άλλωδώς, άφοδ
 το είχε πει ή Παναγία... Θυμάσαι
 ή μας είπε; «'Αλλοιωμα σ' όποιον
 περιόξει τους καλογιάννους!...»

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

'Η συνθηθείς του και ή ασχολίες του. Πώς παρακολουθούσε
 τις πρεμιέρες τών έργων του. 'Η συνεργασία του πατέρα του
 και του Μεκέ. Μιά χαρακτηρισμένη άπάντησις του Δουμά. Πώς
 άνακάλυψε τή Μανταμ ντε Τέρμ. Πώς προέβλεψε το θά-
 νατό του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς υιός διεκρίνετο ίδιος για τήν άπλή και
 κανονική ζωή του.

Σηκωνότανε κάθε πρωί στις πέντε, έκανε ένα μικρό περίπατο και
 έπειτα γράφε στο σπίτι του και καταρινόταν με τήν άλληγορα-
 φία του.

'Όταν κοιμόταν, είχε πάντοτε άνοιχτά τά παράθυρα, καθώς και
 τήν πόρτα του δωματίου που γειτόνεσε με τόν κοιτώνα του.
 Γενικώς έτρωγε πολύ λίγο και εργαζότανε πόρα πολύ. Δέν έπινε
 ποτέ του κρασί ούτε κάπνιζε, άπέφυγε δέ τό οινόπνευματώδη ποτά.

'Όταν έδίδετο ή πρώτη παράστασις τών θεατρικών έργων του,
 ο Δουμάς καθότανε μεταξύ τών θεατών και γεροκροτούσε πολλές
 σηνές τών δραμάτων του.

Σέ σχετική παρατήρησι δέ έ-
 νός φίλου του, ο Δουμάς έδι-
 καιολογήθηκε ως έξης :

— Μά γιατί σου φαιναται πα-
 ράξενο, άγαπητέ μου; Μήπως
 έγω δέν συνέγραψα το έργο ;
 Γι' αυτό λοιπόν είμαι σε θέσι
 να ξέρω πιο πολύ άπ' όλους ποιά
 μέρη του είνε περισσότερο επιτυ-
 χιμένα!...

'Ως γνωστόν ο πατέρας του
 Δουμά, ο περίφημος συγγραφές
 τών «Γριών Σοματοφυλάκων»,
 επειδή δέν μπορούσε να προ-
 φτάση μόνος του τή συγγραφή
 τών μυθιστορημάτων που έδινε
 στις ήμεροίδες, έπαυσε δια-
 φέρουσε βοηθός στη δουλειά του.

'Ενας άπ' αυτούς, ο βιβλιο-
 θηκάριος Αύγουστος Μακε, εί-
 γε αναγάγει κάποτε τόν Δουμά
 ζητώντας τά μέσα χρησιμάτα τών
 συγγραφέων του κερδών.

'Η ύπόθεσι πήγε στο δικαστή-
 μιο, το όποιο, άφοδ άκουσε τις
 έξηγήσεις του ενάγοντος, έξε-

δωσε εύνοική άποφασι για αυτόν.
 Αυτό έσοτηχώρησε πολύ το Δουμά υιό, ο όποίος είνε μια μέρα
 μισομιστεριένωμενος στους φίλους του :

— Αυτός ο Μακε άπέδειξε ότι συνεργάστηκε με τόν πατέρα μου
 σε όλα σχεδόν τά έργα του. Ποιός με βεβαιώνει λοιπόν ότι ο Μακε
 δέν εδύνηται και για τή δική μου... προέλευσι ;...

'Η περίφημη χαρτομάντισσα Μαντίνα ντε Τέρμ άρείλει τήν δόξη
 της στόν... 'Αλέξανδρο Δουμά. Και ίδου πώς έγινε αυτό.

Μιά μέρα ο Δουμάς εδέχτηκε τήν έπίσκεψη μιας νέας, ή όποία
 είχε χάσει τήν περιουσία της και σούτενε να έτιδοθη στο θέατρο.

'Ο συγγραφέας της «Κυρίας με τάς Καμελιάς», άγνωστο πώς,
 άνακάλυψε σ' αυτή χαρισμάτα μαντικά.

— Ασχολήθηκε με τή χειρομαντία, τής είπε, και είμαι βέβαιος
 ότι θα κάμετε θαύματα σ' αυτή...

Και ή προφητία του Δουμά επαλήθευσε, γιατί σιγά-σιγά ή νέα
 έξελιγθη στη διασημότερη χειρομαντία του καιρού της.

'Από χειρομαντία έργαζόμει αρκετά και ο ίδιος ο Δουμάς, ο ό-
 ποίος συχνά κατέληπτε τους φίλους του με τήν δεξυδερκεία του.

Λού μήνες πριν πεθάνη, έλεγε σ' έναν φίλο του δείχνοντάς
 του το χέρι του :

— Τή βλέπεις αυτή τή μεγάλη γραμμή της παλάμης; 'Ε,
 λοιπόν, να είσαι βέβαιος ότι σε λίγον καιρό κάπσο καιρό θα
 ξεσπάση στο κεφάλι μου...

Και ο Δουμάς πραγματικώς πέθανε από έγκεφαλική υψό-
 γωσι.

'Από τά όμοιωματα ρητά του 'Α-
 λεξάνδρου Δουμά είνε και τά έξης :

— «Μη γοήθης ποτέ κάποι, κάποι
 άπ' το όποιο διατάξεις να βάλης τήν
 ύπογραφή σου».
 — «Φύλαγον από τίς γυναίκες μέ-
 χει του είκοστού έτους και άπόφευγε
 τες μετά το τεσσαρακοστό».
 — «'Νά έγης άπ' όνει σου ότι οι άλ-
 λοι περμένουν πολλά από σένα, ένώ
 όσόν δέν έφεις να περμένης τίποτε
 άπ' αυτούς».

Τά δώρα της Προτοχορηιάς

